

V Thajsku je velmi dobrá restaurace. Už jsem vám to říkala včera. Vegetariánská chalupa. Vaří různá dobrá mezinárodní jídla a když je jíte, máte pocit, že jste ve Francii nebo v Itálii a podobně. Velmi dobrá. A kuchaři jsou lidé z Thajska, a i oni připravují vegetariánská jídla, jako například nejznámější jídla z různých zemí, jen díky praxi. V té restauraci je jeden šéfkuchař a jednoho dne, když jsem tam přišla, tam ten šéfkuchař nebyl a pomocníci šéfkuchaře, dva asistenti, vařili taky tak dobře! Jsou to oba Thajci. Takže neexistuje nic takového, jako „My neumíme připravit nic,“ víte? Musíme se to naučit. Musíme se učit srdcem a s touhou zlepšit náš talent. Pak to zvládneme. Pokud nemáme vrozený talent, pak se to musíme naučit. Víte? (Ano.) Říkají, že génia dělá soustavná praxe. Nebo říkáme, „praxe dělá mistra,“ ne? Tak proč ne? Když přemýšlíte o svém životě, že vám něco chybí nebo když potřebuje něco, co děláte, zlepšení,

pak to zlepšete. Najděte nějaký způsob, jak to zlepšit. Učiňte váš život zajímavější, živější, barevnější. Neseďte jen a nemodlete se stále k vnitřnímu Mistrovi. Vnitřní Mistr vám řekne, abyste tam dali víc soli a pak tam dáte cukr, co může dělat? A kromě toho, většina z nás jsme uvnitř velmi rozptýlení, nemůžeme poslouchat Mistra. Ani Mistra, který k vám mluví, nemůžete poslouchat, jak byste mohli poslouchat vnitřního Mistra? To je velmi těžké. Pokaždé, když vám něco říkám nebo lidem kolem mne, musím to říkat třikrát. Takže jsem ten nejtrpělivější člověk na světě, myslím, dokud nepotkám někoho lepšího. Někdy nerada hodně mluvím a když něco řeknu, nechci to znovu opakovat. Takže většinou, dokonce spontánní přednášky nikdy neplánuji, ale zřídka kdy slyšíte, že bych nějakou přednášku opakovala. Ano? Nikdy. Zapomenu to hned. Nikdy si to nepamatuji. Nikdy to neopakuji. Dokonce i když vnější Mistr mluví a vy neposloucháte, nemůžete moc rozumět... protože jste příliš

zaneprázdnění. Ano, příliš přemýšlíte o svých věcech, děláte hodně věcí, proto, když něco říkám, nemůžete to zachytit, víte? A pak řeknete, že mluvím příliš rychle. Je to jen tak, že se nesoustředíte, to je vše. Ano? Kdybyste se soustředili, dokonce, i kdyby lidé mluvili velmi rychle, rozuměli byste. Ano? Když mluvíte mezi sebou, rozumíte, ano? Když jste do někoho zamilovaní, cokoli řekne, víte všechno. Posloucháte každé slovo. Dovedete to zopakovat, ale když někdo jiný řekne: „Och, ano, ano. Ano.“ „Co jste říkala?“ Víte? Nebo do telefonu, někdo mluví nemá to konce, dál a dál a dál a říkáte: „Och, ano, ano, ano. Ano, ano, máš pravdu. Och, ano, ano, samozřejmě. Hm-hmm. Hm... ano, ano, a pak ten člověk řekne: „Co si o tom myslíš?“ „Co!? Co to bylo? Co si o tom mám myslet? Můžeš to zopakovat, prosím?“ Není to tak? Protože nás to nezajímá nebo jsme příliš zaměstnaní děláním jiných věcí nebo přemýšlením o jiných věcech. Jediný způsob,

jak věcem lépe rozumět,
je soustředit se
nebo poslouchat někoho,
je soustředit se.
Mnozí z nás
se dostatečně nesoustředíme.
Proto plýtváme
hodně časem mluvením
a stále mluvíme
aniž bychom něco řekli,
Slyšíme, aniž bychom
poslouchali, vidíme, aniž
bychom se dívali, to je náš
problém. Proto vyplýváme
hodně času,
hodně energie,
hodně síly, k ničemu
a pak děláme věci
stále dokola,
protože se nesoustředíme.
To je pravda.
Jako když jsou lidé
zamilovaní,
dělají věci
roztržitě.
Ve Francii lidé říkají:
„Když někdo při
vaření přesolí“ –
říkají –
„Och, ona je zamilovaná
nebo on je zamilovaný,“
protože jsou roztržití,
víte,
vaří...
přemýšlejí o jméně
toho člověka, víte –
„William Smith druhý,
mladší, baron Sheffield.“
Například.
Protože
přemýšlí o jméně
nebo obličejí milovaného
a pak do toho
sype sůl.
Je to jako v den,
kdy jsem šla
do té restaurace.
Ona byla tak nadšená
a myslela si:
„Och, Mistryně přijde,

Mistryně sem přišla,
Mistryně je tady!
Nemohu tomu uvěřit!
Ona je skutečně tady!
Och, Ona je tady!“ –
víte? –
a sypala do toho cukr.
A výsledek byl,
to už víte,
že uvařila polévku jako dort
a taky jako pudink.
Tak sladkou.
Nebo si taky myslela,
Mistryně přišla,
vše musí být sladké,
Je to pravda.
Proto je koncentrace
tak důležitá.
Dokonce i ve společnosti
nebo rozčilení,
musíme se naučit
koncentraci.
Proto je pro vás
dobré, když pracujete.
Je pro vás dobré,
když máte práci,
když máte zaměstnání nebo
zkoušíte různé věci,
pokud chcete,
pokud vás to zajímá,
protože pak
můžeme používat mysl
a můžeme se naučit
velmi rychle reagovat.
Dobrá. Ověřte si to.
Můžete jít ven
a rozhlédnout se kolem.
Lidé, kteří tvrdě pracují,
kteří bojují,
aby uspěli v tomto světě,
jsou většinou velmi bystří.
Jejich reakce jsou velmi
rychlé a jejich úsudek
velmi, velmi přesný.
A lidé, kteří
nic moc nedělají
nebo se narodili
v bohaté rodině,
nebo něco podobného
nebo dělají jen jeden druh

práce, protože
je to rodinné dědictví,
a jen tam sedí v kanceláři,
a moc toho nedělají,
a moc toho nedělají,
bývají velmi těžkopádní.
Velmi, velmi těžkopádní
a je velmi nudné
s nimi mluvit
a taky velmi nudné
se s nimi stýkat.
Není to tak?
Nemají šmrnc.
Jsou jen velmi těžkopádní
nebo možná jen sladcí,
nebo možná jen kyselí
nebo jen velmi tvrdí
nebo možná jen velmi měkkí.
Není tam rozmanitost
silného charakteru
a není tam odhodlání.
A žádná síla vůle,
žádný rozhodný duch.
Někdy jezdím
po světě
a v každém centru
se snažím získat jednoho
nebo dva lidi, cizince,
bych jim dala
šanci
být v mé blízkosti,
taky aby mi
s něčím pomohli.
Někdy nechávám
něco dělat lidem z venku,
abych viděla, co umí.
Někdy najdu jednoho
nebo dva, a někdy
přijdou dobrovolně
a pokaždé si všimnu
že ti, kteří skutečně pracují,
kteří v životě bojovali,
buď v práci
nebo v manželství
nebo ve společnosti,
jsou silnější
a jsou rychlejší.
Dovedou v různých situacích
jednat rychleji
a rychle
se rozhodovat

a nemusíte jim
nic moc říkat.
Víte?
Stačí, když řeknete jednu,
dvě nebo pár vět a
všemu rozumí.
Ano? Rychle.
Nebo alespoň
rozumí víc, než
jiní lidé,
kteří ve svém životě
nebojovali, ano?
Většinou mají
více selského rozumu,
běžného selského rozumu.
Je to tak?
Teď si vzpomeňte na to,
když jste byli mladí,
byli jste studenti, ano?
O vše se
postarali rodiče.
Většinou movití rodiče,
normálně děti
nemívají moc
selského rozumu, že?
Nejsou moc schopní
si sami poradit.
Proto říkáme,
„rozmazlené děti?“
Rozmazlené děti
jsou normálně zničené.
Ale děti,
které se narodily
v dost chudé rodině,
někdy mezi sebou
musí bojovat
o jídlo, z legrace.
Ty jsou rázné, ano?
A když musí jít ven,
musí dělat
ve společnosti
různé druhy prací.
Snaží se si na svá studia
vydělat, nebo na živobytí.
Pak mají jinou
mentalitu.
Když s nimi pracujete,
je to pohodlnější.
Opravdu, že?
Když jste byli mladí,

moc jste nevěděli,
je to tak?
Vše jste dělali
nemotorně.
Udělal jste něco málo,
a dalších 10 věcí jste rozbili,
víte, a tak podobně.
Nicméně,
rodiče vám musí
dát příležitost, abyste si sami
zkusili pracovat.
Ve skutečnosti,
když já jsem byla mladá,
moji rodiče byli vždy
zanepřázdňeni, proto se
o mne vždy nestarali.
Žila jsem ale se služebným
– měli jsme v domě hodně
služebných –
a služebné jsou
většinou...
Když jste na venkově,
Když jste na venkově,
služebnictvu je
asi něco nad 18 let,
jsou z chudé rodiny
a podobně.
Taky toho
moc neumí.
Jak můžete očekávat,
že člověk z chudé rodiny
toho bude hodně vědět
o práci v domácnosti?
Proto je museli hodně
učit. Ani pak
jsem nebyla spokojena.
Proto jsem si většinu věcí
dělala sama.
Prala jsem si své oblečení.
Žehlila si ho.
Každý den jsem byla
ve škole jako ze škatulky,
proto i když mi
bylo něco přes osm,
ještě jsem nedokončila
základní školu,
byla jsem ve druhé třídě
základní školy,
začala jsem si dělat
vlastní domácí práce,

protože jsem si nemyslela,
že by je udělali dost dobře.
Když žehlili,
udělali tady trojúhelník
nebo měli žehličku moc
horkou, a bylo to tak lesklé,
jako by na to vylili olej
nebo vše vyrovnali,
takže ta látka nebyla živá.
Bylo to tak tvrdé a tak lesklé.
Úplně to spálili,
že se to začalo lesknout.
To jsem neměla ráda.
Proto jsem si dělala vše
sama. A proto jsem
zvyklá na všechno.
Proto
pro mne není nic cizí.
Proto dovedu,
za každé situace, žít.
V každé situaci jsem rychlá.
Přežívám rychle.
Jako například tentokrát,
normálně, když jdeme
na oficiální setkání
s vládou
nebo něco,
na nějaké oficiální setkání
nebo přednášku,
vidíte se mnou
hodně lidí,
někdy je jich 40, minimálně
mne obklopuje 12 lidí
a dalších 30
má nějakou jinou práci
a normálně,
i když nepřednáším,
ale beru je někam,
nebo máme
nějaké oficiální setkání,
pak s sebou beru alespoň
12 lidí, ano?
Ale tentokrát jsem přijela
k vám a byli tam jen dva žáci
a jedna žena
z Thajska.
Viděla jsem, že byla taky
velmi rychlá, proto jsem
řekla: „Dobrá, pojďte
s námi.“ Vezla mě

na letišti.
 Ona je jediná,
 kdo to v Thajsku zná.
 Když jsem sem přijela,
 Už jsem se najedla a vyspala,
 pak se lidé dozvěděli,
 že jsem v Malajsii.
 Nikdo to nevěděl.
 Řekla jsem: „Vezmi
 s sebou jen malou kameru,
 jestli chceš,
 jestli ne, nevadí.
 Hoď si pár oblečení
 do své tašky.“
 Já jsem udělala to samé.
 Vzala jsem si...
 několik párů oblečení,
 Smotala jsem je do tašky
 a přidala nějaké
 osobní věci... –
 toaletní potřeby –
 a to bylo vše! Hotovo.
 Každý jsme měli jednu tašku.
 Balím si všechny věci sama,
 tak to není problém.
 Normálně toto všechno
 pro mne dělají lidé, ano? –
 a poskládají to
 atd.,
 ale někdy si to
 dělám sama. Proč ne?
 Dovedu dělat všechno.
 Nejsem závislá.
 Závislost není nikdy dobrá.
 Je to druh otroctví,
 víte?
 Sluhové jsou otroky
 pro bohaté lidi a
 majitelé, bohatí majitelé
 jsou otroky
 sluhů.
 Bez služebnictva
 jsou ztraceni. Ano?
 Nedovedou si uvařit,
 nedovedou si
 vyprat oblečení,
 nedovedou si vyžehlit,
 nedovedou si
 sbalit své věci.
 Nedovedou žít své životy!

I když jedou
 na líbánky,
 potřebují služebnictvo!
 Do jejich ložnice...
 Stále chodí do jejich
 domu služebnictvo.
 Nemají už žádné soukromí.
 To taky není dobré.
 Že?
 Oni si to ale neuvědomují.
 Jsou na sobě
 vzájemně závislí. Ano?
 Jsou na sobě tak moc
 vzájemně závislí,
 víte,
 obě strany
 jsou na sobě závislé.
 Proto si přeji,
 abyste si vyvinuli
 svůj zdravý rozum, tím,
 že budete dělat mnoho věcí.
 Cokoli vám přijde do cesty,
 neodmítejte.
 Učme se z ohromných,
 bohatých zkušeností,
 které nám život nabízí. Ano?
 Jsme zde
 s nějakým záměrem. Ano?
 Většina andělů
 a lidí v Nebi
 nemůže být
 tak dobrá jako lidi,
 protože nemají
 zkušenosti,
 ale někdy
 sejdou dolů
 a pohrávají si – víte? –
 a mají zkušenosti,
 jako my. Ano?
 Předpokládejme,
 že už teď máme moudrost,
 ano a máme
 selský rozum
 a schopnost dělat
 hodně věcí,
 jak prospěšní pak můžeme
 být naší rodině
 a společnosti, ano?
 Nemluvě o tom, když
 čekáte, až se stanete

Buddhou a budete
 chodit vyučovat
 a budete pozvedat lidi z pekla
 nebo do Nebe,
 takové věci, víte?
 Když už jsme
 v tomto životě,
 už jsme užiteční
 a staneme se Buddhou
 v naší rodině. Ano?
 A všichni
 k nám budou vzhlížet, víte,
 pro radu
 a pro ochranu
 a taky abychom jim pomohli
 růst, ano?
 To je naše povinnost.
 To je povinnost Buddhy,
 To je povinnost Buddhy,
 Buddhy v tomto světě.
 Proto mnoho lidí
 chodí do chrámu,
 do kostela,
 každý den se modlí
 a klečí tam
 a klaní se,
 jsou špinaví všude
 na obličejích i na těle –
 to není k ničemu.
 Nedostali nic.
 Možná, kdyby to dělali
 mnoho desítek let,
 pak by dostali
 nějakou magickou sílu.
 To je vše.
 To ale není nic velkého,
 není to vysvobození,
 není to vysvobození.